

Arrest

nr. 350 536 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, *loco* advocaat H. ELGAZI. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) werd op 25 augustus 2014 als vluchteling erkend in Duitsland.

1.2. Verzoeker dient op 12 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 2 juli 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 4 september 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 8 oktober 2025 nam de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit is de thans bestreden beslissingen, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit, bent u een etnische Fars en afkomstig uit de stad Shiraz, provincie Fars (Iran).

U bent sinds 2009 bekeerd tot het protestantisme. De Iraanse autoriteiten kwamen dit te weten. U verliet Iran in 2013 omdat u vreesde voor uw leven door het Iraanse regime.

U reisde naar Turkije, waar u een paar maanden verbleef. U reisde naar Duitsland, waar u aankwam tijdens de eerste maand van 2014. U diende daar op 3 februari 2014 een verzoek om internationale bescherming. U verbleef in de stad Dülmen. Op 25 augustus 2014 werd u de vluchtelingestatus toegekend. U verhuisde naar Wuppertal, waar u verbleef tot uw vertrek uit Duitsland.

Ongeveer een jaar geleden werd u door twee Afghaanse drugsdealers, M. M. en R. N., neergestoken. U werd verzorgd in het ziekenhuis. Zij hadden u in het verleden al een aantal keer bedreigd. Deze twee personen werden vier of vijf maanden vastgehouden. Er volgde een rechtszaak waarbij er drie gesprekken plaatsvonden in de rechtbank. Uw belagers werden vrijgesproken.

Daarnaast had u problemen met K. B. S., een Iraniër die u al lang kende. Hij nam jullie conversaties op en huurde een appartement in hetzelfde gebouw als u om u te bespioneren. Hij zei dat u een spion was. U diende twee keer een klacht tegen hem in. De eerste keer kreeg u geen antwoord. U deed vervolgens voor de tweede keer een aangifte tegen hem, waarna de politie een onderzoek startte. U vermoedt evenwel dat K. voor de politie werkte en er daarom weinig met uw klacht werd gedaan.

U reisde naar België om een klacht in te dienen bij het Europees Parlement om u zo te verzetten tegen de gebeurtenissen in Duitsland. U kwam aan in België op 13 februari 2025 en diende op 12 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in. In april 2025 keerde u terug naar Duitsland om uw huis terug te geven aan de eigenaar.

Bij een eventuele terugkeer naar Duitsland vreest u dat u vermoord zal worden door de twee Afghanen met wie u problemen kende. U had er voorts geen privacy.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Duits paspoort (origineel); uw Duitse verblijfsvergunning (origineel); een document van een ziekenhuis in Duitsland betreffende de verwondingen die u opliep ten gevolge van de aanval door de twee Afghanen, dd. 22/07/2024 (kopie); een document van het Openbaar Ministerie in Wuppertal betreffende de klacht die u indiende tegen de Iraniër dd. 20/12/2024 (kopie); een getuigenverklaring die u invulde in het kader van uw klacht tegen de Iraniër voor de politie van Wuppertal, dd. 28/02/2025 (origineel) en een attest van Project Lama ASBL betreffende de ondersteuning die u daar ontving, dd. 27/08/2025.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen.

Uit uw verklaringen en het door u neerlegde attest van Project Lama ASBL, dd. 27 augustus 2025, blijkt dat u lijdt aan epilepsie en hiervoor medicatie neemt (CGVS, p.2, 7; zie map ‘Documenten’, document 5). Ondanks dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u geen nood had aan steunmaatregelen (Beoordeling bijzondere procedurele noden, dd. 30 juni 2025), werden u in het kader van uw epilepsie en rugklachten weldegelijk steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of de Protection Officer iets kon doen om het voor u aangenamer te maken – waarop u antwoordde dat de Protection Officer niets voor u kon doen en u reeds uw medicatie innam –, en werd u verteld dat u altijd om een pauze mocht vragen (CGVS, p.2). Er werd na de pauze ook nagegaan of u kon verder gaan, wat u beaamde (CGVS, p.9).

Wat betreft uw bewering dat u psychologische problemen hebt (CGVS, p.2), dient vastgesteld te worden dat u hieromtrent geen enkel bewijs neerlegde. Uit het door u neergelegde attest van Project Lama ASBL blijkt

louter dat u om psychologische ondersteuning vroeg, maar tot op heden staat u nog op een wachtlijst. Daarenboven verklaarde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat uw psychologische problemen geen invloed hadden op uw mogelijkheid om het interview te doen (CGVS, p.2).

Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn – met name uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en uw dossier uit Duitsland – blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Duitsland, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Germany. AIDA/ECRE, juni 2025. Beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/06/AIDA-DE_2024-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ten eerste, wordt de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ten opzichte van Duitsland op ernstige wijze ondermijnd doordat u die op 12 maart 2025 een verzoek in België indiende, alsnog in april 2024 terugkeerde naar Duitsland. U deed dit om uw woning terug te geven aan de eigenaar (CGVS, p. 11). Bovengenoemde vaststelling breekt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen ervaringen/schendingen van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland af.

Ten tweede, waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van bijzonder ernstige incidenten met derden, u werd in 22 juli 2024 het slachtoffer van een steekpartij en u werd er afgeluisterd door een bekende van u en door hem van spionage beschuldigd (CGVS, p. 6, 7, 8), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

Wat betreft de steekpartij waarvan u het slachtoffer werd.

- U stelde dat uw belagers na een proces werden vrijgelaten waarbij zij uw persoon beschadigden en de wet nietop hun werd toegepast omdat zij machtige mensen zijn (CGVS, p. 10). Hoewel niet betwist wordt dat u in juli 2024 werd neergestoken, legde u geen enkel bewijs neer omtrent uw klacht tegen uw belagers en de daaropvolgende rechtszaak. Hierbij verklaarde u eerst dat u geen kopie kreeg van deze documenten van de rechtbank (CGVS, p. 7), om even later te stellen dat deze documenten werden gestolen in Brussel (CGVS, p. 11). U toont dan ook niet aan in welke omstandigheden u het slachtoffer werd van een steekpartij noch of u hiervoor een beroep tot bescherming deed op de Duitse autoriteiten.*

Wat betreft dat u werd afgeluisterd en beschuldigd van spionage door een bekende van u.

- U insinueerde dat de Duitse autoriteiten niet optraden wanneer u een klacht indiende tegen deze persoon (CGVS, p. 10, 11). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u door de politie hierover vragen werden gesteld waarna het dossier naar het parket werd doorgestuurd. Toen u de laatste keer er over hoorde was het parket van plan uw dossier naar een ander bureau te sturen voor verder onderzoek (CGVS, p. 8). Hieruit kan geenszins onwil blijken vanwege de Duitse autoriteiten om u te helpen.*

- Waar u voorts stelde dat de Duitse politie uw geschreven verklaring niet wou aannemen en die u op het CGVS neerlegde (CGVS, p. 8 / zie map 'Documenten', document 4), dient vastgesteld te worden dat deze brief dateert van 28 februari 2025 en dus van na uw aankomst in België die u op 13 februari 2025 situeerde (Registratie verzoek om internationale bescherming, dd. 12/03/2025). Dit ondermijnt dan ook uw bewering dat u niet geholpen werd door de Duitse autoriteiten.
- Uw bewering dat de Iraniër tegen wie u een klacht indiende voor de politie werkte of invloed had bij de rechtbank (CGVS, p. 8, 9, 10), is een loutere blote bewering.
- U verklaarde zelf dat u bij een terugkeer naar Duitsland en in geval van problemen beroep zou kunnen doen op de Duitse autoriteiten (CGVS, p.12).

Ten derde, wat betreft uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u omwille van de problemen die u kende met de Iraniër en de twee Afghanen uw werk verloor (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5), dient opgemerkt te worden dat u dit niet aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U verklaarde dat u tot december 2024 gewerkt heeft en u in Duitsland verschillende jobs uitoefende. Daarbij stelde u dat als iemand werkloos wordt in Duitsland, de huur van zijn huis door een jobcenter betaald wordt en hij per maand een uitkering van 560 euro krijgt van de overheid (CGVS, p.6).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Er wordt niet getwijfeld aan uw vluchtelingenstatus en verblijf in Duitsland.
- De aanklacht die u indiende tegen de Iraniër, alsook dat u het slachtoffer was van een steekincident wordt hierniet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Iran."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en non-refoulement, van "artikel 39 van de EU-Asielrichtlijn", van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 24 en 39 van richtlijn 2013/32/EU, artikel 22 van richtlijn 2013/33/EU, en van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) "juncto artikel 4, lid 3, VEU, en van de algemene beginselen van het Unierecht."

2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens de hem in Duitsland verleende vluchtelingenstatus, zonder een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar zijn huidige situatie, zijn persoonlijke risico's en de effectieve bescherming waarop hij in Duitsland nog aanspraak zou kunnen maken.

Verzoeker wijst erop dat hij in Duitsland slachtoffer werd van ernstig geweld, bedreigingen, laster en fysieke aanvallen. Hij stelt dat hij in 2024 door twee Afghaanse mannen werd neergestoken en dat de daders, hoewel zij aanvankelijk werden aangehouden, na enkele maanden werden vrijgesproken. Daarnaast zou hij door een Iraanse kennis zijn afgeluisterd, gevolgd en van spionage beschuldigd. Hij diende tweemaal klacht in bij de politie van Wuppertal, maar er werd volgens hem geen enkele beschermingsmaatregel genomen. Hoewel de zaak aan het parket werd overgemaakt, zou hieraan geen verder gevolg zijn gegeven. Hij kreeg hierdoor de indruk dat deze persoon over invloed bij de politie beschikte of voor de politie werkte. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal deze elementen niet onderzocht en evenmin contact opgenomen met de Duitse autoriteiten om de status van zijn klacht of de beschermingsmaatregelen te verifiëren. Een abstracte verwijzing naar de mogelijkheid om bij problemen een beroep te doen op de Duitse autoriteiten volstaat volgens hem niet als antwoord op zijn concrete verklaringen over eerdere hulpeloosheid en angst.

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zelf heeft erkend dat hij bijzondere procedurele noden heeft wegens epilepsie en psychische klachten, maar deze vaststelling zonder gevolg heeft gelaten bij de beoordeling van zijn asielmotieven. Hij stelt dat hij met voortdurende nachtmerries en angstaanvallen leeft, en dat zijn medische toestand regelmatige opvolging en medicatie vereist die in Duitsland niet meer gegarandeerd is. Er werd volgens hem geen medisch rapport opgevraagd, geen bijkomend onderzoek verricht en geen rekening gehouden met het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud medicatie moest innemen en concentratieproblemen ondervond. Evenmin werd onderzocht of hij bij terugkeer naar Duitsland toegang zal hebben tot adequate medische opvolging of behandeling. In dit verband wijst hij erop dat de Duitse gezondheidszorg niet zonder meer toegankelijk is voor personen die geen vaste woonplaats of geldige verzekering hebben, en al zeker niet voor iemand die zijn verblijfsvergunning heeft verloren en psychisch instabiel zijn. Verzoeker voert aan dat hij in Duitsland geen stabiele woonplaats of sociaal netwerk meer heeft en dat niet werd onderzocht of hij er nog beschikt over een geldige verblijfstitel, ziekteverzekering en daadwerkelijke toegang tot huisvesting, gezondheidszorg en sociale ondersteuning. Volgens hem dreigt hij bij terugkeer opnieuw te worden geconfronteerd met zijn belagers, terwijl zijn medische en psychologische toestand hem bijzonder kwetsbaar maakt. De abstracte verwijzing dat hij zich bij problemen tot de Duitse autoriteiten kan wenden, volstaat naar zijn mening niet als antwoord op zijn concrete verklaringen dat eerdere klachten hem geen daadwerkelijke bescherming hebben geboden.

Verzoeker voert, onder verwijzing naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie aan dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten geen onweerlegbaar vermoeden inhoudt, en dat dit vermoeden weerlegd kan worden wanneer er aanwijzingen zijn dat de betrokkene in de lidstaat van eerdere bescherming het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De commissaris-generaal mocht volgens hem dan ook niet blindelings of mechanisch uitgaan “*van het functioneren van het Duitse systeem*”, maar had minstens contact moeten opnemen met de Duitse asielinstanties, de status van zijn verblijfsvergunning moeten bevestigen en zijn toegang tot medische en psychosociale ondersteuning moeten evalueren. Het CGVS heeft zich beperkt tot theoretische veronderstellingen over de algemene toestand van begunstigden van internationale bescherming in Duitsland zonder te verifiëren hoe de situatie zich tot verzoekers concrete omstandigheden verhoudt. De bestreden beslissing zou bovendien enkel standaardformules bevatten die uit andere dossiers werden overgenomen en bijgevolg niet voldoen aan de motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) miskent, door zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

2.3. In een tweede middelonderdeel haalt verzoeker het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)* aan en verwijst hij naar de situatie in zijn land van herkomst.

2.4. In een laatste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal de niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet heeft genomen binnen de in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van vijftien werkdagen na de overdracht van het verzoek. Volgens hem betreft dit geen loutere termijn van orde en verloor de commissaris-generaal na het verstrijken ervan de bevoegdheid om het verzoek nog niet-ontvankelijk te verklaren. Hij leidt daaruit af dat zijn verzoek minstens impliciet ontvankelijk moet worden geacht en ten gronde moet worden onderzocht.

2.5. Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat hem de vluchtelingenstatus, wordt toegekend.

2.6. Verzoeker voegt ter staving van zijn beroep geen nieuwe stavingsstukken toe.

3. Aanvullende nota

Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij twee loonfiches en een attest waarin gesteld dat verzoeker nood heeft aan psychologisch opvolging en op 16 januari 2026 op consultatie is geweest.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn (wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101).

De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn of richtlijn 2013/32/EU). Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 12 maart 2025 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de Procedurerichtlijn.

5.2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. Hieraan werd op gepaste wijze tegemoet gekomen zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen.

Uit uw verklaringen en het door u neerlegde attest van Project Lama ASBL, dd. 27 augustus 2025, blijkt dat u lijdt aan epilepsie en hiervoor medicatie neemt (CGVS, p.2, 7; zie map ‘Documenten’, document 5). Ondanks dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u geen nood had aan steunmaatregelen (Beoordeling bijzondere procedurele noden, dd. 30 juni 2025), werden u in het kader van uw epilepsie en rugklachten weldegelijk steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of de Protection

Officer iets kon doen om het voor u aangenamer te maken – waarop u antwoordde dat de Protection Officer niets voor u kon doen en u reeds uw medicatie innam –, en werd u verteld dat u altijd om een pauze mocht vragen (CGVS, p.2). Er werd na de pauze ook nagegaan of u kon verder gaan, wat u beaamde (CGVS, p.9). Wat betreft uw bewering dat u psychologische problemen hebt (CGVS, p.2), dient vastgesteld te worden dat u hieromtrent geen enkel bewijs neerlegde. Uit het door u neergelegde attest van Project Lama ASBL blijkt louter dat u om psychologische ondersteuning vroeg, maar tot op heden staat u nog op een wachtlijst. Daarenboven verklaarde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat uw psychologische problemen geen invloed hadden op uw mogelijkheid om het interview te doen (CGVS, p.2). Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij betoogt dat de commissaris-generaal weliswaar bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte heeft aangenomen wegens zijn epilepsie en psychologische klachten, maar hieraan bij de verdere beoordeling van zijn verzoek geen passende gevolgen heeft verbonden. Hij voert aan dat geen bijkomend medisch of psychologisch onderzoek werd verricht en dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medicatiegebruik, concentratieproblemen en psychische toestand. Ter terechtzitting legt hij een attest neer waarin wordt vermeld dat hij nood heeft aan psychologische opvolging en dat hij op 16 januari 2026 op consultatie is geweest.

De Raad wijst erop dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit blijkt dat hij ten tijde van het interview bij DVZ of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen. Het attest van Project Lama ASBL van 27 augustus 2025 bevestigt dat verzoeker aan epilepsie lijdt, medicatie neemt en om psychologische ondersteuning heeft verzocht, maar vermeldt tevens dat hij op dat ogenblik nog op een wachtlijst stond. Het attest bevat geen diagnose van een psychische aandoening en maakt evenmin melding van het gegeven dat verzoekers cognitieve vermogens, geheugen, concentratie of vermogen om coherente verklaringen af te leggen zouden zijn aangetast. Evenmin blijkt dit uit het bij de aanvullende nota gevoegde attest. Daarin wordt vermeld dat verzoeker nood heeft aan psychologische opvolging en op 16 januari 2026 op consultatie is geweest. Het attest dateert evenwel van na het persoonlijk onderhoud en na het nemen van de bestreden beslissing. Het bevat geen nadere diagnose, geen beschrijving van de aard of ernst van de psychologische klachten en geen beoordeling van de invloed daarvan op verzoekers vermogen om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad stelt voorts vast dat de *protection officer* verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevroeg over zijn lichamelijke en psychologische gezondheidstoestand. Verzoeker verklaarde dat hij medicatie nam wegens epilepsie en rugklachten, maar gaf aan dat de protection officer niets kon doen om het onderhoud voor hem aangenamer te maken omdat hij zijn medicatie reeds had ingenomen. Hij verklaarde tevens dat zijn psychologische problemen geen invloed hadden op zijn mogelijkheid om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Verzoeker werd erop gewezen dat hij steeds om een pauze kon verzoeken indien hij daaraan behoefte had (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijkheid onderhoud d.d. 4 september 2025(hierna: NPO) , p. 2). Na de genomen pauze werd uitdrukkelijk nagegaan of hij het onderhoud kon voortzetten, waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p. 9). Uit niets in de weergave van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om eenduidige, concrete en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt integendeel dat verzoeker de vragen begreep, het gesprek kon volgen en doorgaans concrete antwoorden gaf op de hem gestelde vragen. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij op de dag van het persoonlijk onderhoud medicatie had ingenomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de medische stukken blijkt immers dat de medicatie die verzoeker innam zijn vermogen om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen negatief heeft beïnvloed. Uit het loutere gegeven dat verzoeker op de dag van het persoonlijk onderhoud medicatie had ingenomen kan dan ook niet worden afgeleid dat hij niet in staat was om op zelfstandig en functionele wijze aan dit onderhoud deel te nemen.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verzoeker wegens zijn medische of psychologische gezondheidstoestand niet in staat was om zijn rechten tijdens de administratieve procedure daadwerkelijk uit te oefenen of aan zijn verplichtingen te voldoen. Evenmin toont hij aan dat de aan hem verleende steunmaatregelen ontoereikend waren of dat de commissaris-generaal bij de vaststelling en ondersteuning van zijn bijzondere procedurele noden onzorgvuldig heeft gehandeld.

5.3. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is wel degelijk een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Uit het niet nemen van een

beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn kan niet worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekers verwijzing naar de bepalingen inzake volgende verzoeken doet hieraan geen afbreuk. Het voorliggende verzoek werd immers niet op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet behandeld, maar op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van die wet, wegens de internationale bescherming die hem reeds in Duitsland werd verleend. Waar verzoeker onder verwijzing naar de Opvangwet aanvoert dat hij bij gebrek aan een formele ontvankelijkheidsbeslissing het risico loopt verstoken te blijven van materiële hulp, is de Raad van mening dat dit loutere wetskritiek betreft die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

5.4. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Duitsland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 25 augustus 2014, meer bepaald de vluchtelingenstatus, en een verblijfsvergunning heeft ontvangen op 9 juni 2023 die drie jaar geldig is tot 8 juni 2026 (AD, stuk 6, Landeninformatie, Aanvraag derde landen d.d. 3 september 2025). Deze gegevens worden in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten

De Raad wijst er vervolgens op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het, in tegenstelling tot verzoekers betoog, toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet. Hierbij wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens Verordening (EU) 2024/1347 in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat hij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Verzoekers verblijfsvergunning is weliswaar sinds 8 juni 2026 vervallen. Hij moet aldus een aanvraag indienen tot hernieuwing/verlenging van zijn Duitse verblijfsvergunning. In dit verband wijst de Raad erop dat uit het AIDA-rapport *Country Report: Germany, Update 2024* van juni 2025 (p. 234-235), dat via de in de bestreden beslissing opgenomen weblink kan worden geraadpleegd, blijkt dat zowel erkende vluchtelingen als begunstigden van subsidiaire bescherming in Duitsland recht hebben op een verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van drie jaar. De vernieuwing ervan is in beginsel onderworpen aan dezelfde voorwaarden als de eerste afgifte. Zolang de aan de oorspronkelijke afgifte ten grondslag liggende beschermingsstatus geldig blijft en niet formeel door het BAMF werd ingetrokken of beëindigd, dient de verblijfstitel in beginsel te worden afgegeven of vernieuwd. De afgifte en vernieuwing behoren tot de bevoegdheid van de lokale vreemdelingendienst van de woonplaats van de begunstigde. Het rapport vermeldt wel bepaalde praktische problemen bij de digitale en schriftelijke indiening en verwerking van aanvragen, maar bevat geen gegevens waaruit blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Duitsland de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland en daar zijn verblijfsvergunning, die verband houdt met zijn status van begunstigde van internationale bescherming, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5.5. Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander lidstaat, met name Duitsland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds toegelicht, vormt deze bepaling de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.6. Uit het AIDA-rapport *Country Report: Germany, Update 2024* van juni 2025, waarnaar in de bestreden beslissing middels een consulteerbare weblink wordt verwezen, blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten wat betreft de toegang tot de voor de beoordeling relevante rechten en voorzieningen. Zo blijkt uit dit rapport dat voor erkende vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming geen beperkingen gelden op de bewegingsvrijheid binnen Duitsland. Zij kunnen zich zonder voorafgaande toestemming naar om het even welke bestemming op het Duitse grondgebied begeven. Wel kunnen zij gedurende maximaal drie jaar worden verplicht hun woonplaats te vestigen in de deelstaat, en in bepaalde gevallen in een specifieke gemeente, waar hun asielprocedure werd behandeld. Deze verplichting kan onder meer om familiale redenen of met het oog op werk, beroepsopleiding of universitaire studies worden opgeheven (p. 253). Voorts hebben begunstigden van internationale bescherming onbeperkt toegang tot de arbeidsmarkt, met inbegrip van zelfstandige arbeid, onder dezelfde voorwaarden als Duitse onderdanen. Zij hebben eveneens recht op de ondersteuningsmaatregelen van de arbeidsdiensten, waaronder kwalificatie- en opleidingsprogramma's en ondersteuning bij de erkenning van beroepskwalificaties (p. 259-260). Wat onderwijs betreft, kunnen zij beroepsopleidingen, schoolonderwijs en universitaire studies volgen indien zij aan de vereiste toelatingsvoorwaarden voldoen. Zij kunnen tijdens hun opleiding of studies onder dezelfde voorwaarden als Duitse onderdanen ondersteuning voor hun levensonderhoud ontvangen. Volwassen begunstigden van internationale bescherming hebben daarnaast toegang tot integratie- en taalcursussen. (p. 263). Uit het rapport blijkt verder dat zowel erkende vluchtelingen als begunstigden van subsidiaire bescherming aanspraak kunnen maken op sociale uitkeringen, in het bijzonder werkloosheidsuitkeringen, op hetzelfde niveau als Duitse onderdanen. (p. 264). De in het rapport vermelde moeilijkheden bij de toegang tot sociale bijstand kunnen zich voordoen gedurende de korte overgangsperiode waarin een persoon reeds internationale bescherming heeft verkregen, maar nog niet beschikt over de verblijfstitel die deze status formeel bevestigt. In die periode kunnen bevoegde diensten weigeren sociale prestaties toe te kennen. De betrokkene behoudt evenwel recht op de lagere uitkeringen voor asielzoekers en kan de prestaties waarop hij recht had later alsnog vorderen (p. 264-265). Ook wat gezondheidszorg betreft, hebben erkende vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming binnen het Duitse socialezekerheidsstelsel dezelfde positie als Duitse onderdanen. Wie werkt, is in beginsel aangesloten bij de wettelijke

ziekteverzekering. Aan werklozen wordt via het jobcenter of de sociale dienst een ziekteverzekeringskaart verstrekt die toegang geeft tot dezelfde medische zorg als die waarop wettelijk verzekerden aanspraak maken. Behandeling van psychische problemen is voor begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegankelijk als voor Duitse onderdanen, al blijkt dat de toegang tot gespecialiseerde behandeling van getraumatiseerde vluchtelingen of slachtoffers van foltering in de praktijk moeilijk kan zijn (p. 265).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat de levensomstandigheden Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich in Duitsland kan beroepen op de hem verleende beschermingsstatus en op de daaruit voortvloeiende rechten en voordelen, zonder dat hij er terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële zodanig zijn dat hij er niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen.

5.7. In de bestreden beslissing wordt er met reden gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde in Duitsland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te zullen komen:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ten eerste, wordt de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ten opzichte van Duitsland op ernstige wijze ondermijnd doordat u die op 12 maart 2025 een verzoek in België indiende, alsnog in april 2024 terugkeerde naar Duitsland. U deed dit om uw woning terug te geven aan de eigenaar (CGVS, p. 11). Bovengenoemde vaststelling breekt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen ervaringen/schendingen van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland af.

Ten tweede, waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van bijzonder ernstige incidenten met derden, u werd in 22 juli 2024 het slachtoffer van een steekpartij en u werd er afgeluisterd door een bekende van u en door hem van spionage beschuldigd (CGVS, p. 6, 7, 8), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

Wat betreft de steekpartij waarvan u het slachtoffer werd.

U stelde dat uw belagers na een proces werden vrijgelaten waarbij zij uw persoon beschadigden en de wet nietop hun werd toegepast omdat zij machtige mensen zijn (CGVS, p. 10). Hoewel niet betwist wordt dat u in juli 2024 werd neergestoken, legde u geen enkel bewijs neer omtrent uw klacht tegen uw belagers en de daaropvolgende rechtszaak. Hierbij verklaarde u eerst dat u geen kopie kreeg van deze documenten van de rechtbank (CGVS, p. 7), om even later te stellen dat deze documenten werden gestolen in Brussel (CGVS, p. 11). U toont dan ook niet aan in welke omstandigheden u het slachtoffer werd van een steekpartij noch of u hiervoor een beroep tot bescherming deed op de Duitse autoriteiten.

Wat betreft dat u werd afgeluisterd en beschuldigd van spionage door een bekende van u.

U insinueerde dat de Duitse autoriteiten niet optraden wanneer u een klacht indiende tegen deze persoon (CGVS, p. 10, 11). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u door de politie hierover vragen werden gesteld waarna het dossier naar het parket werd doorgestuurd. Toen u de laatste keer er over hoorde was het parket van plan uw dossier naar een ander bureau te sturen voor verder onderzoek (CGVS, p. 8). Hieruit kan geenszins onwil blijken vanwege de Duitse autoriteiten om u te helpen.

Waar u voorts stelde dat de Duitse politie uw geschreven verklaring niet wou aannemen en die u op het CGVS neerlegde (CGVS, p. 8 / zie map ‘Documenten’, document 4), dient vastgesteld te worden dat deze brief dateert van 28 februari 2025 en dus van na uw aankomst in België die u op 13 februari 2025 situeerde

(Registratie verzoek om internationale bescherming, dd. 12/03/2025). Dit ondermijnt dan ook uw bewering dat u niet geholpen werd door de Duitse autoriteiten.

Uw bewering dat de Iraniër tegen wie u een klacht indiende voor de politie werkte of invloed had bij de rechtbank (CGVS, p. 8, 9, 10), is een loutere blote bewering.

U verklaarde zelf dat u bij een terugkeer naar Duitsland en in geval van problemen beroep zou kunnen doen op de Duitse autoriteiten (CGVS, p.12).

Ten derde, wat betreft uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u omwille van de problemen die u kende met de Iraniër en de twee Afghanen uw werk verloor (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5), dient opgemerkt te worden dat u dit niet aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U verklaarde dat u tot december 2024 gewerkt heeft en u in Duitsland verschillende jobs uitoefende. Daarbij stelde u dat als iemand werkloos wordt in Duitsland, de huur van zijn huis door een jobcenter betaald wordt en hij per maand een uitkering van 560 euro krijgt van de overheid (CGVS, p.6).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen."

Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de voorgaande vaststellingen *in casu* kunnen ombuigen. Hij betwist deze weliswaar op algemene wijze in het verzoekschrift, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigten van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Wat de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen betreft, verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij op dat ogenblik niet door een psycholoog werd behandeld en dat hij nog op een wachtlijst stond. Hij gaf tevens uitdrukkelijk aan dat zijn psychologische problemen geen invloed hadden op zijn mogelijkheid om het persoonlijk onderhoud af te leggen (NPO, p. 2). Het bij de aanvullende nota gevoegde attest vermeldt weliswaar dat verzoeker nood heeft aan psychologische opvolging en op 16 januari 2026 op consultatie is geweest, maar bevat geen diagnose, geen nadere beschrijving van de aard en ernst van zijn klachten en geen informatie over een concreet behandeltraject of de gevolgen van een eventuele onderbreking daarvan. Uit de thans voorliggende stukken kan niet worden afgeleid dat de psychologische problemen waarmee verzoeker zou kampen heden belangrijke negatieve gevolgen hebben voor zijn autonomie, zelfredzaamheid of dagelijkse functioneren. Er liggen ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is. Integendeel, uit de door verzoeker neergelegde loonfiches blijkt dat hij in België een tewerkstelling heeft gevonden. Gelet op voorgaande liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland, te doen gelden of waardoor hij bij terugkeer naar Duitsland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Daar waar verzoeker betoogt dat hij afhankelijk is van medicatie en psychologische opvolging, terwijl hij in Duitsland geen stabiele woonplaats, medische begeleiding of sociaal netwerk meer heeft, en een terugkeer naar Duitsland hem zal blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen erop wijzen dat hij in Duitsland wel degelijk hulp kreeg wanneer hij medische zorgen nodig had. Zo verklaarde verzoeker dat hij in Duitsland over een ziekteverzekering beschikte. Hij werd hij er geopereerd aan zijn benen en appendix, hij ging één of twee keer wegens zijn epilepsie naar het ziekenhuis, hij werd radiologisch onderzocht en vervolgens naar een neuroloog doorverwezen, die hem medicatie voorschreef waardoor hij zich beter voelde. Ook voor zijn rugklachten kon hij een arts raadplegen en werd hem een behandeling voorgesteld. Op de uitdrukkelijke vraag of hij problemen had gekend bij het verkrijgen van medische zorg in Duitsland, antwoordde hij ontkennend (NPO, p. 7). Verzoeker neemt ook thans medicatie voor zijn epilepsie (NPO, p. 2 en 7). Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat hij in Duitsland daadwerkelijk toegang heeft gehad tot medische zorg, medicatie en een ziekteverzekering. Hij brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat deze toegang hem bij terugkeer niet langer ter beschikking zou staan. Dit geldt te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Duitse onderdanen toegang hebben tot gezondheidszorg. Verzoeker brengt zelf geenszins (landen)informatie bij die hier een ander licht op kan werpen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij gedurende ongeveer elf jaar in Duitsland verbleef en er tijdens zijn verblijf daadwerkelijk toegang heeft gehad tot huisvesting, arbeid en sociale voorzieningen. Hij verklaarde dat hij na zijn erkenning naar Wuppertal verhuisde, er tot enkele maanden vóór zijn vertrek naar België over een woning beschikte en zelf de huur betaalde (NPO, p. 5-6). Hij volgde aanvankelijk Duitse taallessen, oefende verschillende jobs uit, onder meer als kleermaker en via een interimkantoor, en werkte naar eigen

zeggen tot december 2024. Hij verklaarde dat hij in Duitsland zelfstandig in zijn levensonderhoud kon voorzien (NPO, p. 6). De bij de aanvullende nota gevoegde loonfiches bevestigen dat hij daadwerkelijk toegang had tot de Duitse arbeidsmarkt. Verzoeker verklaarde bovendien dat, wanneer hij werkloos was, de huur van zijn woning door het jobcenter werd betaald en hij maandelijks ongeveer 500 à 600 euro aan overheidssteun ontving (NPO, p. 6 en 13). Voorts keerde hij na zijn komst naar België in april 2025 nog naar Wuppertal terug om zijn woning aan de eigenaar terug te geven (NPO, p. 10 en 13).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen bij de toegang tot sociale bijstand gedurende de korte overgangperiode waarin een persoon reeds internationale bescherming heeft verkregen, maar nog niet beschikt over de verblijfstitel die deze status formeel bevestigt. In die periode kunnen bevoegde diensten weigeren sociale prestaties toe te kennen. De in het rapport beschreven moeilijkheden voor personen die na de erkenning nog wachten op de eerste afgifte van hun verblijfstitel, zijn evenwel niet op verzoeker van toepassing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat hem op 9 juni 2023 een Duitse verblijfsvergunning werd afgegeven die geldig is tot 8 juni 2026. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat voor verzoeker hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Duitsland de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer geen toegang meer zou hebben tot huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg of sociale bijstand.

Waar verzoeker volhardt in zijn stelling dat de Duitse autoriteiten hem geen effectieve bescherming hebben geboden tegen de twee Afghaanse mannen en tegen zijn Iraanse kennis, blijft zijn betoog in wezen beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de concrete bevindingen in de bestreden beslissing. Daarmee brengt hij geen nieuwe, concrete of geobjectiveerde elementen aan die hierop een ander licht werpen. Zo betwist hij niet dat hij geen stukken voorlegt over de klacht en de gerechtelijke procedure naar aanleiding van de steekpartij, noch dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom hij daarover geen documenten kon neerleggen. Evenmin weerlegt hij de vaststelling dat uit zijn eigen verklaringen blijkt dat de politie hem heeft gehoord naar aanleiding van zijn klacht tegen zijn Iraanse kennis, dat het dossier aan het parket werd overgemaakt en dat dit dossier volgens de laatste informatie waarover hij beschikte verder zou worden onderzocht (NPO, p. 8). Uit deze elementen kan niet worden afgeleid dat de Duitse autoriteiten onwillig of niet in staat waren hem bescherming te bieden. Verzoeker beperkt zich voorts tot de blote bewering dat zijn Iraanse kennis banden met de politie had of invloed kon uitoefenen op de gerechtelijke instanties. Hij staaft dit op geen enkele wijze. Daarbij komt dat hij zelf verklaarde dat hij zich bij nieuwe problemen opnieuw tot de Duitse politie zou kunnen wenden (NPO, p. 12). Ook de omstandigheid dat de twee Afghaanse mannen na een gerechtelijke procedure werden vrijgesproken, volstaat op zichzelf niet om te besluiten dat verzoeker geen effectieve bescherming kon verkrijgen. Een voor verzoeker ongunstige uitkomst van een strafprocedure toont niet zonder meer aan dat de Duitse autoriteiten niet bereid of niet in staat waren zijn klachten te onderzoeken of hem bescherming te bieden. De Raad besluit dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat hij bij terugkeer naar Duitsland verstoken zal blijven van effectieve bescherming tegen eventuele handelingen van derden.

5.8. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

5.9. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Duitsland zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij maakt evenmin op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Duitsland, wegens de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten en buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, wegens een bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, legt hij geen voldoende concrete en individuele elementen voor die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich in Duitsland daadwerkelijk kan beroepen op de hem verleende beschermingsstatus en op de daaruit voortvloeiende rechten en voordelen, zonder dat hij terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.10. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem reeds in Duitsland werd verleend en op de rechten en voordelen die daaruit voortvloeien. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht op grond van deze bepaling niet-ontvankelijk verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.11. Aangezien aan verzoeker reeds in Duitsland een internationale beschermingsstatus werd toegekend die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden verricht indien het vermoeden dat de hem in Duitsland toegekende bescherming effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is hierin niet geslaagd. In deze omstandigheden is zijn verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland* (GK), niet dienstig. In dit arrest wordt verduidelijkt welke verplichtingen rusten op de autoriteit van een lidstaat wanneer zij een verzoek om internationale bescherming ten gronde onderzoekt en daarbij rekening moet houden met een beslissing van een andere lidstaat waarbij aan de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend. *In casu* wordt verzoekers verzoek evenwel terecht niet-ontvankelijk verklaard, zodat geen verder onderzoek ten gronde vereist is.

5.12. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

5.13. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen en elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van verzoeker, evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. In het bijzonder wordt hier rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en hij niet aantoonde dat deze bescherming niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

5.14. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar *in casu* kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonde dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

5.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.16. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.17. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS kreeg verzoeker de mogelijkheid toe te lichten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing zou zijn, zijn verklaringen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. Hij kon tevens nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet zich bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de beschikbare algemene informatie over Duitsland en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS